

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački
Govor na otvaranju izložbe o biskupu Jurju Dobrili
Zagreb, Hrvatsko katoličko sveučilište, 16. travnja 2013., u 12.30

S radošću u uskrsoj radosti, noseći pozdrave zagrebačkoga nadbiskupa, kardinala Josipa Bozanića i velikoga kancelara, pozdravljam sve nazočne, među kojima na poseban način tebe, dragi Željko, Rektore Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, dragi Željko; Vas, poštovani ravnatelju Državnoga arhiva u Pazinu, doktore Orbaniću, vas cijenjeni profesori: dragi fra Emanuele i doktore Ćosiću. Pozdrav sa zahvalnošću upućujem autoru izložbe, gospodinu Markusu Leidecku, koji nas je – uz biskupa Dobrilu – kao autor izložbe, toga stanovitog 'produžetka' njegova života, okupio na ovaj dvjestoti spomen-rođendan.

Na sam Uskrs, nalazeći se u karlovačkome franjevačkom samostanu, neočekivano se preda mnom otvorila ova izložba. Pogledavši ju, vidio sam da se na malo prostora nalazi zbitno mnoštvo podataka, život koji je rastao i ispunjao ne samo arhive i biblioteke, nego srca i živote hrvatskoga naroda, ljudi u Istri prožetih kršćanskim vrijednostima.

Na kraju priloga koji su nam danas ovdje darovani želio bih istaknuti dvije odlike za koje smatram da ih osoba, služba i život biskupa Dobrile povjerava nama. Prije svega to je dar razlikovanja, razlučivanja, ono što je temelj identiteta i prepoznavanja. Kaže se: *Qui bene distinguit bene cognoscit et bene docet*. Kršćanska sposobnost razlikovanja, diferenciranja, ne dopušta nam biti indiferentnima, ponajprije neprepoznatljivima, a zatim ni i ravnodušnima. Život biskupa Dobrile očituje gorljivost i prepoznavanje. Uostalom baš je to uskršnja kategorija – prepoznati u izvanjskim znakovima nutarnji sadržaj; čak i u znakovima umiranja ne previdjeti životnost. Očito da se danas nalazimo u poteškoćama prepoznatljivosti.

Osim dara prepoznavanja, a s njime je povezan, ističem drugi dar, dar povezivanja i zajedništva. Bez toga dvoga, teško je vidjeti cjelinu ostvarenoga. I ta druga odlika je itekako govornjiva nama danas u Hrvatskoj. Kršćanstvo, zalažući se za specifične vrjednote gradi identitet, oslonjen na prepoznavanje i na poštivanje, na okupljanje, protiv kulture nemara prema prošlosti i kulture sukoba. Znakovito je da je i ovdje riječ o izložbi, jer kršćanstvo ne nalaže, nego predlaže, izlaže i zalaže se.

Znakovito je što se ova izložba nalazi na Hrvatskome katoličkom sveučilištu, mjestu koje odražava vrijednosti identiteta i povezivanja u hrvatskome društvu. Uostalom, kršćanstvo u svojoj jezgri vjere oslonjeno otpočetak na susret,

na prepoznatost pobjede života nad smrću, na prepoznatost koja je gradila zajedništvo, identitet koji nije bio sebičan, nego velikodušan do mjere zalaganja vlastitoga života za dobro, uvijek polazeći od Boga i njegova milosrđa.

Premda će neki reći da ne treba prenapregnuti interpretacijsku strunu da ne pukne, ne čudi me što je Juraj Dobrila doktorirao teologiju *na nauku crkvenih otaca o sakramentu ispovijedi*. Ta tema pokazuje povezanost prošloga i sadašnjega, osjetljivost za širinu crkvene zbilje, ali ujedno i sadržajnu važnost životnoga polazišta u Božjoj ljubavi. Ne čudi niti činjenica važnosti molitvenika *Otče, budi volja tvoja!*, u kojemu se iščitava povezanost poučavanja i odgajanja, kršćanske slike svijeta i nacionalne kulture. Konačno, molitve nema bez istine; istine nema razlučivanja i povezivanja.

I umjesto da izgovorim rečenicu da je izložba otvorena, na kraju čestitam svima koji su nam omogućili da se mi otvorimo izložbi, vrijednostima koje su vodile ponajprije biskupa Dobrilu, zatim priređivače i organizatore, da nam prenesu ono što su oni prepoznali i otvorili nove poveznice, a Hrvatsko katoličko sveučilište i predivna Istra postali su još bližima. Neka vas Bog čuva i blagoslovi!